

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL
Dimecres, 4 de maig de 2016

17. L'ovella perduda (cf. Lc 15,1-7)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Tots coneixem la imatge del Bon Pastor que porta sobre les seves espatlles l'ovella perduda. Des de sempre aquesta icona ha representat la preocupació de Jesús pels pecadors i la misericòrdia de Déu que no es resigna a perdre'n cap. Jesús explica la paràbola per a fer comprendre que la seva proximitat envers els pecadors no ha d'escandalitzar, ans al contrari ha de provocar en tots una reflexió seriosa sobre com vivim la nostra fe. La narració mostra per una part els pecadors que s'atansen a Jesús per escoltar-lo i per l'altra part els doctors de la llei, els escribes, mestres a l'hora de sospitar, que s'allunyen d'ell pel seu comportament. Se n'allunyen perquè Jesús s'apropava als pecadors. Ells eren orgullosos, eren superbs, es creien els justos.

La nostra paràbola es desenvolupa al voltant de tres personatges: el pastor, l'ovella perduda i la resta del ramat. El qui actua, però, només és el pastor, no les ovelles. El pastor, doncs, és l'únic protagonista veritable i tot depèn d'ell. Una pregunta introdueix la paràbola: «¿Quin home d'entre vosaltres, si té cent ovelles i en perd una, no deixa les noranta-nou al desert i va a buscar la perduda fins que la troba?» (v. 4). Es tracta d'una paradoxa que crea dubtes sobre la manera d'actuar del pastor: és prudent abandonar les noranta-nou per una sola ovella? I no és més segur deixar el ramat a la pleta que no pas al desert? Segons la tradició bíblica el desert és lloc de mort on és difícil trobar menjar i aigua, sense refugi i a la mercè de les feres i dels lladres. Què poden fer noranta-nou ovelles indefenses? La paradoxa, però, continua dient que el pastor, un cop trobada l'ovella, «se la posa a les espatlles ple d'alegria i, arribant a casa, convida els amics i els veïns dient-los: “Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut» (v. 5-6). Sembla, doncs, que el pastor no torna al desert per a recuperar tot el ramat! Amb la preocupació per aquella única ovella sembla oblidar les altres noranta-nou. Però en realitat no és així. L'ensenyament que Jesús ens vol donar és més aviat que cap ovella no es pot perdre. El Senyor no es pot resignar al fet que ni una sola persona es pugui perdre. La manera de fer de Déu és la d'anar a cercar els fills perduts per a fer festa després i alegrar-se amb tots per haver retrobat l'ovella. Es tracta d'un desig irrefrenable: ni noranta-nou ovelles no poden tenir lligat el pastor, tancat a la pleta. Ell podria pensar: «Faig el balanç: en tinc noranta-nou, n'he perdut una, però això no és una gran pèrdua.» Ell en canvi va a buscar aquella ovella perduda, perquè cada una és molt important per a ell i aquella és la més necessitada, la més abandonada, la més rebutjada; i ell la va a buscar. Entenguem-ho bé: la misericòrdia envers els pecadors és la manera d'obrar de Déu i ell és absolutament fidel a aquesta misericòrdia: res ni ningú no podrà desviar-lo de la seva voluntat de salvació. Déu no coneix la nostra cultura actual del rebuig, a Déu això no li entra. Déu no rebutja ningú; Déu estima tothom, ens cerca a tots: un a un! Ell no coneix aquesta expressió —*rebutjar la gent*—, perquè és tot amor i tot misericòrdia.

El ramat del Senyor està sempre en marxa: no posseeix el Senyor, no pot fer-se a la idea de tancar-lo en els nostres esquemes i en les nostres estratègies. El pastor es trobarà sempre on hi ha l'ovella perduda. El Senyor, doncs, hem de buscar-lo allí on ell vol

trobar-nos, no on nosaltres pretenem trobar-lo! De cap altra manera no es podrà tornar a reunir el ramat si no és seguint el camí assenyalat per la misericòrdia del pastor. Mentre cerca l'ovella perduda, ell provoca les noranta-nou perquè participin en la reunificació del ramat. Aleshores no sols l'ovella portada sobre les espatlles, sinó tot el ramat seguirà el pastor fins a casa seva per a fer festa amb «els amics i els veïns».

Hem de pensar sovint en aquesta paràbola, perquè en la comunitat cristiana sempre hi falta algú que se n'ha anat i ha deixat buit el seu lloc. A vegades això és descoratjador i ens porta a creure que és una pèrdua inevitable, una malaltia sense remei. És aleshores que correm el perill de tancar-nos en una pleta on no se sentirà l'olor d'ovella, sinó l'olor de resclosit! I els cristians? No podem quedar tancats, perquè farem l'olor de les coses tancades. Mai! Cal sortir i no tancar-nos en nosaltres mateixos, en les petites comunitats, en la parròquia, considerant-nos «els justos». Això passa quan manca l'impuls missioner que ens porta a trobar els altres. En la visió de Jesús no hi ha ovelles definitivament perdudes, sinó només ovelles que cal trobar. Això ho hem d'entendre bé: per a Déu no hi ha ningú definitivament perdut. Mai! Fins a l'últim moment, Déu ens busca. Penseu en el bon lladre; però només en la visió de Jesús ningú no està definitivament perdut. La perspectiva, per tant, és completament dinàmica, oberta, estimulante i creativa. Ens empeny a sortir a la recerca per emprendre un camí de fraternitat. No hi ha cap distància que pugui mantenir allunyat el pastor; i cap ramat no pot renunciar a un germà. Trobar qui s'ha perdut és la joia del pastor i de Déu, però també és la joia de tot el ramat! Siguem tots nosaltres ovelles retrobades i recollides per la misericòrdia del Senyor, cridats a recollir juntament amb ell tot el ramat!

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada